

Nit z přízraků

Tiskový materiál k filmu

V kinech od 1. února 2018

HRAJÍ

Reynolds Woodcock Daniel Day-Lewis

Alma Vicky Krieps

Cyril Lesley Manville

FILMOVÍ TVŮRCI

Scénář a režie Paul Thomas Anderson

Produkce JoAnne Sellar, Paul Thomas Anderson,
Megan Ellison, Daniel Lupi

Hudba Jonny Greenwood

Střih..... Dylan Tichenor

Kostýmní výtvarník..... Mark Bridges

Výprava Mark Tildesley

Přehled

Ve stylovém poválečném Londýně 50. let dvacátého století jsou v centru britské módy věhlasný dámský krejčí Reynolds Woodcock (Daniel Day-Lewis) a jeho sestra Cyril (Lesley Manville). Oblékají členy královské rodiny, filmové hvězdy, bohaté dědičky, společenskou smetánku, debutanty i dámy z vyšších kruhů nezaměnitelným stylem Salónu Woodcock. Ženy procházejí Woodcockovým životem jedna za druhou a dělají zapřísáhlému starému mládenci inspiraci a společnost – až jednou potká Almu (Vicky Krieps), mladou ženu se silnou vůlí, která se brzy stane pevnou součástí jeho života jako jeho múza a milénka. Jeho do té doby pečlivě nalinkovaný život je najednou pod kontrolou a zkomplikovaný láskou.

Svým posledním filmem vykresluje Paul Thomas Anderson poučný portrét umělce na jeho kreativní cestě a žen, které udržují svět v běhu. **Nit z přízraků** je Andersonovým osmým filmem a zároveň druhou spoluprací s Danielem Day-Lewisem.

Stručný úvod Paula Thomase Andersona

Londýn 1955: Město se vzpamatovává z kocoviny po druhé světové válce uprostřed přídělů, trosek a smogu. Korunovace královny Alžběty II. dala zemi, která nemá mnoho důvodů k optimismu, nový život. V centru toho všeho je Reynolds Woodcock, muž, který obléká hraběnky, bohaté dědičky, filmové hvězdy a vlivné dámy. Díky jeho výtvorům se plaší cítí odvážnými a neatraktivní krásné.

Jednání s panem Woodcockem je ovšem občas podobné bojům s fašistickými vojsky. Je nesmírně talentovaný a na vrcholu svých sil, ale také puntičkářský a komplikovaný. V Salónu Woodcock vede obchod jeho sestra Cyril a dokonce i pravidla tady mají svá pravidla. Modelky a klienti přicházejí a odcházejí, poskytují Reynoldsovi inspiraci a dočasnou společnost, a Cyril zatím udržuje hladký a nerušený chod salónu.

Jednoho dne vstoupí do Reynoldsova života Alma, mladá imigrantka z východní Evropy a naprosto naruší jeho přepečlivě nalinkovaný svět a práci tou obávanou silou známou jako láska. Reynolds je nejprve v šoku, ale následně ho to úplně pohltí. Bude se silnou přitažlivostí lásky bojovat – a zůstane oddaným umělcem a přesvědčeným starým mládencem – nebo se Almě podaří mu ukázat, že velké radosti života je lepší s někým sdílet? A dokáže Cyril svého bratra uchránit před Alminými dobrými úmysly, nebo přijde na to, že salón, který zůstává nedotčen změnami, je ve skutečnosti mrtvým salómem?

Nit z přízraků je variací na gotické milostné romány, které zkoumají intimitu zamilovanosti na pozadí nebezpečného bojiště známého jako Salón Woodcock. Ve snaze chytit a udržet svou lásku usilují Reynolds a Alma o vzájemné porozumění, bojují o kontrolu nad svými instinkty a nutkáními, které dokáže vzbudit jen ta

nejskutečnější a vzrušující láska. Ve filmu uvidíte neuvěřitelné výkony, nádherné šaty, opilé dědičky, panovačné duchy, a to vše na pozadí s hudbou Jonnyho Greenwooda z Radiohead.

O PRODUKCI

Učitel nás všech

Ve svém prvním celovečerním filmu natočeném mimo Spojené Státy se držitel nominace na cenu Akademie, scenárista a režisér Paul Thomas Anderson obrátil do světa vysoké dámské krejčoviny v poválečném Londýně, a to opět v jednom týmu s hvězdou jeho filmu *Až na kev*, Danielem Day-Lewisem. V centru **Nitě z přízraků** je fiktivní módní návrhář Reynolds Woodcock (Day-Lewis) a láska, která se rozvíjí mezi kreativním umělcem a jeho múzou, kterou zapřísáhlý starý mládenec objevil během víkendového pobytu na anglickém venkově. Dále hrají Vicky Krieps jako Alma a Lesley Manville jako Woodcockova hrůzu nahánějící sestra Cyril.

Anderson, jehož poslední práce zahrnují hudební videa pro HAIM a Radiohead nebo hudební dokument *Junun* z roku 2015 se o krejčovství nebo módní historii příliš nezajímal, a to až do okamžiku, kdy mu jeho dlouholetý spolupracovník Jonny Greenwood pochválil střih obleku. „Řekl něco sarkastického jako A podívejme, Beau Brummell,” říká Anderson. „Musel jsem si to jméno vyhledat. A chtěl jsem vědět víc.”

Jak rostl Andersonův zájem o módu, objevil život a práci španělského módního návrháře Cristóbalu Balenciaga (1895-1972), jehož kolekce si získaly mezinárodní uznání svými ikonickými krajkami, inovativními střihy a celkovou elegancí.

Svémi pohlednými hranatými rysy připomínal Balenciaga Andersonovi hvězdu jeho filmu *Až na kev*, Daniela Day-Lewis, s kterým se velmi rád domluvil na spolupráci na dalším projektu. „Daniel je velmi hezký, ale společně jsme natočili film, kde vystupuje spíš jako ohava – míněno spíš povahově,” říká Anderson. „Začal jsem

přemýšlet, jak ho udělat hezčím. V běžném životě se obléká velmi moderně a znám také jeho slabost pro hezké oblečení, péči o sebe sama a pro vlastnoručně vyráběné věci.” Velká hollywoodská hvězda Day-Lewis je shodou okolností vyučený švec.

Andersona také okouznil půvab poloviny minulého století a gotická romantika – zejména Hitchcockova *Mrtvá a živá*. Už dlouho přemýšlel o dynamice trojúhelníku, do kterého by patřil muž, žena a mužova sestra. „Hledal jsem pro tenhle příběh perfektní místo,“ říká Anderson. „Chtěl jsem takovou výpravu, kam by se hodily postavy z vyšších tříd v parádních šatech – svět, který by odpovídat gotické romantice.”

Dvojice se zaměřila na studium klasické anglické krejčoviny, zejména na londýnské módní domy, které v poválečných letech zaměstnávaly méně známé návrháře jako Digbyho Mortona, Petera Russella, Hardyho Amiese, Johna Cavenagha a Michaela Donéllana. Epicentrem *haute couture* byla na přelomu století Paříž; Londýn byl jejím umírněným příbuzným. Na rozdíl od velkých domů, jakými byl například Dior, které zaměstnávaly stovky lidí, byly londýnské salóny malými rodinnými podniky, které často vedly sourozenecké dvojice bratr se sestrou. „Ve světě, který jsem poznával, mělo hodně designérů sestru, která jejich byznys řídila,“ říká Anderson. „Takhle to fungovalo třeba v prvních desetiletích minulého století u Amiese a v současnosti u Valentina a Versaceho.”

Během svého pobytu v Londýně se Anderson s Day-Lewisem zaměřili na módu a umění a mezi návštěvami Victoria and Albert Museum, kde studovali klasické róby, vytvořili fiktivního módního návrháře Reynoldse Woodcocka.

Umění Reynoldse Woodcocka

Inspirací pro postavu Woodcocka, tvrdohlavého starého mládence zajetého ve svých kolejích, ale zároveň nesmírně nadaného a schopného vytvářet nádherné šaty pro londýnskou smetánku, bylo Andersonovi a Day-Lewisovi mnoho zejména méně známých designérů, kteří zažívali rozkvět v poválečném Londýně. Před okolním světem chrání Woodcocka jeho panovačná sestra Cyril, která vede jejich malý módní salón stylem skutečných módních návrhářů, jakými byl například Hardy Amies tak, aby se Reynolds mohl v klidu věnovat svým exkluzivním návrhům.

Postavu Reynoldse Woodstocka psal Anderson více než dva roky. Jakmile byl scénář hotov, mohlo začít natáčení. „V té době jsme měli polovičatý koncept a spoustu myšlenek, které neměly žádnou strukturu,” říká Anderson. „Byl to krok vpřed a dva kroky zpět; několik týdnů jsem v Londýně psal scénář, pak jsem ho prezentoval Danielovi v New Yorku, zase jsem něco napsal, zase něco odprezentoval a tak pořád dokola.”

Během této doby zvládl Day-Lewis i jemné finesy dámské krejčoviny tohoto období, když se učil šít pod vedením Marca Happela, vedoucího kostýmů v New York City Ballet. „Naučili ho všechno, od základního šití a střihu až po náročnější procesy měření a zdobení,” říká Anderson. „Na konci tohoto učebního období dokázal ušít fantastickou kopii Balenciagových šatů.”

To, co z jejich spolupráce vzniklo, byla postava pevně třímající kontrolu nad svým prostředím – Reynolds Woodcock je „přítelem stylu”, nikoliv nepodobný Beau Brummellovi, Cristóbalu Balenciagovi nebo obsedantnímu vdovci Maximu de Winterovi z Andersonova oblíbeného filmu *Mrtvá a živá*. „Reynolds je muž, který je

zcela pohlcen sám sebou, sebevědomý, s velkou sebekázní,” shrnuje Anderson. „Čím jasnější formu scénář nabýval, tím víc mě bavilo objevovat, jaký typ muže může žít uvnitř takové konstrukce. Postava, která vyžaduje takový typ kontroly, je zralá k rozebrání. Co se stane, když se takový muž stane poprvé v životě slabým nebo když zjistí, že někoho potřebuje?”

Na jaře 2017 se stal projekt známým pod jménem **Nit z přízraků**. Jméno dostal podle problému běžného mezi švadlenami ve východním Londýně během viktoriánské doby. Ty byly zvyklé pracovat dlouhé hodiny v bídných podmínkách výrobního systému, které je fyzicky, emocionálně i psychicky vyčerpával. Po dlouhých obdobích, kdy šily skvostné šaty pro královské příslušníky a aristokraty, švadleny zjišťovaly, že po práci, jako automaty, šijí neviditelné nitě – nitě z přízraků. Název také evokuje přízračnou sílu, která vytváří příběh za hranicí lidské říše, ve kterém zůstávají jeho pozemské postavy bezmocné vůči autorské kontrole. Jsme to my, kdo kontroluje umění, nebo umění kontroluje nás? Toto všechno je přítomno v klasické gotické romanci upředené s precizností a umem Paula Thomase Andersona a Daniela Day-Lewise.

Woodcockovy ženy

Natáčení **Nitě z přízraků** začalo v lednu 2017 v Londýně v Yorkshire a v Cotswolds a skončilo v dubnu téhož roku.

Přestože to vypadá, že Salón Woodcock kontroluje jediný muž – Reynolds Woodcock – ve skutečnosti celý byznys drží nad vodou ženy: konkrétně jeho okouzující klientela, bohatá investorka Barbara Roseová a nezkrotná manažerka Cyril. Nad salónem se vznáší přízrak matky sourozenců Woodcockových, další impozantní ženské bytosti, která má nad Reynoldsem obrovskou moc a která se u jeho postele objevuje jako duch během horečnatého snu v napínavé druhé půli **Nitě z přízraků**. Cyril se postupně stala dostatečně silnou na to, aby mohla řídit celý podnik, zatímco Reynolds funguje spíše jako jeho tvář a výkonná síla. Na veřejnosti zůstává Cyril v Reynoldsově stínu, ale v soukromí si jsou rovni a navzájem spojeni velmi silným poutem.

„Cyril je náročná žena, která svůj život obětuje svému bratrovi,” říká Lesley Manville, kterou pro tuto roli doporučil Day Lewis, její dlouholetý fanoušek. Manville, členka Royal Court Theatre, National Theatre a Královské shakespearovské společnosti se objevila v řadě filmů režiséra Mikea Leigha. Oceňované jsou především její role ve filmech *Mr. Turner*, *Další rok* a *Všechno nebo nic*. „Je to perfektně se prezentující žena, která se nikdy nechtěla vdát, protože je spokojená tak, jak je,” přemýšlí Manville. „Nikdo Reynoldsovi nerozumí tak jako Cyril, takže tohle je pro ni nejdůležitější vztah v jejím životě. Pro Reynoldse zase znamená konstantní ženu v jeho životě bez manželky. Znají se navzájem skrz naskrz – a Cyril ví přesně, kdy komunikovat a kdy ho má nechat být.”

Láska jim do tohohle obrazu zasáhne v podobě Almy, servírky, kterou Reynolds potká během víkendového odpočinkového pobytu, a Salon Woodcock se otřese v samotných základech. Ale kde je Reynolds zaslepený, tam se Alma vyburcuje. „Je to Almin příběh. Příběh vesničanky a imigrantky, která ovládla Salón Woodcock,” říká dlouholetá producentka Andersonových filmů, JoAnne Sellar, která s filmařem spolupracuje už poosmé.

Reynoldsův blízký vztah s Cyril stojí před výzvou a dynamika Salónu Woodcock se začíná měnit. Cyril se domnívá, že Alma je pro Reynoldse pouze další z řady múz, protože už viděla přijít a zase odejít ze Salónu Woodcock mnoho žen. Mezi ženami se ale vytvoří složité pouto. Praktická a pragmatická Cyril ví, že salón potřebuje dědice – někoho, kdo jej převezme. Móda je pomíjivá a patří mladým. Cyril tedy Almu učí, jak zvládnout náladového Reynoldse. Alma sama posunuje hranice, které narušují křehkou rovnováhu Salónu Woodcock, čímž se vytváří složitý trojúhelník protichůdných vášní, které jsou ústředním tématem tohoto gotického milostného příběhu.

Obsazení Vicky Krieps

Role ženy, která vstoupí mezi dva pilíře Salónu Woodcock, znamenala pro lucemburskou herečku Vicky Krieps velký mezinárodní debut. Krieps se do té doby zaměřovala na svou kariéru v Evropě a pracovala převážně pro německé a francouzské produkce. Moc nadějí na získání role Almy si nedávala.

Pro Andersona představovala Krieps vše, co v Almě hledal. „Chtěl jsem najít ženu mezi 25 a 33 lety, spíš Evropanku, ale raději z východní Evropy, imigrantku, která se do Anglie přistěhovala během války nebo po ní,” říká Anderson. „Vicky hrála před pár lety ve filmu *Pokojská Lynn*, a byla v něm velmi dobrá. A z její nahrávky z konkurzu bylo zřejmé, že dokáže být dívkou, která pracuje v čajovně, ale která také umí nosit ty nádherné šaty jako Reynoldsova múza.”

Stejně jako Alma pochází i Krieps z malé země v Evropě. Alma je ale také žena světa, žena, která ve válce přežila ztrátu matky, bolestné vykořenění a nucený odchod do ciziny. „Je to dívka z pracující třídy, která se přestěhovala do Anglie za lepším životem a která žije v rybářské vesnici,” říká Krieps, která se kromě dalších filmů objevila také v *Hanně* Joea Wrighta nebo v *Nejhladanějším muži* Antona Corbijna. „Pochází z místa tak malého, že se prostě musela otevřít světu, protože tady nacionalismus vážně nedává smysl.”

Jenže Alma se najednou rychle dostala do Londýna, kde se stala Reynoldsovou modelkou a múzou, mezitím se stačila zamilovat a teď je v samotném Salónu Woodcock, navzdory jeho rigidním zvykům a společenským pravidlům. „V té době byl Londýn rozdělen striktně na společenské vrstvy – ty rozdíl mezi jednotlivými vrstvami jste zřetelně cítili,” říká Krieps. „Alma je prostá dívka z kontinentu a tyhle

rozdíly nevnímá, ani se necítí být součástí některé z nich. Z ciziny si přináší tendenci být stejná jako ostatní – což jí přináší mocnou schopnost volně se pohybovat mezi jednotlivými anglickými společenskými třídami.”

Almino okouzlení Reynoldsem je vzájemné – Reynolds v Almě nachází inspiraci a pro Almu znamená vysvobození z jejího předchozího života. Během nějaké doby se ale Alma stane rušivou silou, která testuje Reynoldsovu sílu. „Chtěl jsem vědět, co se stane, když je někdo jako Reynolds nucen bojovat za svou osobitost poté, co je k tomu vyzván někým stejně odlišným jako je Alma.”

V blouznivé druhé polovině **Nitě z přízraků** se Alma stává dominantní silou ve složité rovnici, která zahrnuje jak Cyril, tak Reynoldse. „Vidíte jejich dynamický posun, když to Alma vezme do svých rukou,” říká Kriepps. „Reynolds jí pomáhá stát se ženou, kterou vždy byla – jen silnější. Oba milenci se navzájem cvičí stejným způsobem, jakým byste trénovali sval.” „Reynolds a Alma jsou odlišní lidé s různými ambicemi,” dodává Anderson. „Mezi Reynoldsovy ambice určitě nepatří sdílet život s romantickým partnerem, zatímco Alminým cílem je přesvědčit Reynoldse, že ji potřebuje. Ale kdo je tady řidič a kdo pasažér? Jejich výměna rolí představuje ve filmu dramatické napětí.”

Nový rozkvět módního návrhářství: Esej Cassie Davies-Strodder

Na začátku 50. let byl Londýn centrem britského módního průmyslu. Kromě modelů pro ženy z vyšších kruhů a jejich dcery bylo pro módní domy skvělou reklamou šít pro filmové a divadelní hvězdy. Největším „úlovkem“ ale bylo získat zakázku od člena královské rodiny, kteří byli neoficiálními ambasadory londýnského módního průmyslu. V 50. letech byl zájem módních časopisů upřený na mladou a půvabnou princeznu Margaret a čerstvě korunovanou královnu Alžbětu, které spolu s královnou matkou, která byla věrnou patronkou londýnského návrháře Normana Hartnella, byly častými hosty na módních přehlídkách.

Na počátku nového desetiletí byla ale řada módních domů nucena zavřít. Módní Londýn začal přesouvat svůj zájem z vysoké módy Mayfairu k neuctivým módním stylům mladých z Kings Road a Carnaby Street. Nový mladistvý trh si žádal styly „bublající“ z ulic spíše než ty „odkapávající“ z bohaté elity. Tím začal začátek konce průmyslu vysoké krejčoviny v Londýně.

Cassie Davies-Strodder je kurátorkou kolekcí módních návrhů 20. a 21. století ve Victoria and Albert Museum. Je také kurátorkou významné módní výstavy V&A Balenciaga: Shaping Fashion.

Tvorba kostýmů

Aby se **Nit z přízraků** mohla objevit na obrazovce, bylo klíčové vyřešit výrobu kostýmů, které by vyzařovaly autenticitu a sofistikovanost na úrovni londýnských designérů z éry Hardyho Amiese. Anderson si kostýmy nechtěl půjčovat z muzeí nebo z módních salónů. Stejně tak pro Andersonova kolegu Marka Bridgese (*Skrytá vada*, *Mistr*, *Až na krev*) bylo vytvoření nových kostýmů jediným řešením pro příběh, který se točí kolem výroby šatů. „Jakmile jsme se rozhodli, že vyrobíme originální návrhy, nebyla cesta zpět,” vzpomíná Bridges. „Od té chvíle jsme se už pohybovali jenom vpřed.”

Bridgesovým úkolem bylo odvyprávět příběh prostřednictvím kostýmů – jeho šaty musely co nejvíc odrážet psychologickou podstatu postav. Ostřílený kostýmní výtvarník, který s Andersonem spolupracoval na každém jeho celovečerním filmu počínaje *Gamblerem* v roce 1996, se nechtěl nechat inspirovat jedním konkrétním designérem dané éry. Pro film vytvořil 50 jedinečných šatů, včetně devíti originálních kousků, které byly představeny na Jarní módní show.

Anderson a Bridges měli jasnou představu o tom, jak by se měla oblékat Cyril. Základem jejích šatů jsou tmavé tóny, aby mohla vyniknout anglická pleť Lesley Manville. „Cyril a Lesley jsou v příběhu velmi silně přítomné,” říká Bridges. „Vystupují jako svým způsobem velmi silné ženy, ale zároveň působí docela žensky a půvabně.” Během filmu vystřídá Manville různé na míru šité šaty a obleky, které pro ni vytvořil londýnský krejčí Thomas Von Nordheim. Ten se svému umění učil v Salónu Lachasse, posledním z přeživších londýnských couture domů, jehož hlavními návrháři v poválečné době byli Digby Morton, Michael Donéllan a všudypřítomný Hardy Amies.

Oblečení bylo navrhované tak, aby zároveň odráželo vývoj jednotlivých postav, včetně Alminy transformace z obyčejné servírky na kultivovanou londýnskou dámu, když se stane modelkou a múzou Reynoldse Woodcocka. „Chtěl jsem její příběh začít jednoduchým, možná ne úplně dobře padnoucím oblečením, které bylo buď po její matce nebo často spravované,” říká Bridges. „Čím hlouběji zapadá do Salónu Woodcock, tím větším vývojem prochází tvary a kvalita látek, i když Alma stále zůstává sama sebou.”

Stavba Salónu Woodcock: Lokace

Díky kulisám poválečného Londýna a malebným útěkům na britský venkov je **Nit z přízraků** prodchnutá romantickou atmosférou. Těmto dvěma základním filmovým lokacím vdechl život britský výtvarník Mark Tildesley (*T2 Trainspotting*, *High-Rise*, *Snowden*), který svou kariéru začal v kostýmním oddělení Královské opery, kde ručně maloval baletní dresy.

V úzké spolupráci s Andersonem a Day-Lewisem pomáhal Tildesley už na začátku produkce vytvářet Reynoldsův psychologický profil, který by se potom odrážel ve filmu a výpravě.

Tildesley a jeho tým se hned na počátku produkce rozhodli, že tam, kde to bude možné, budou využívat skutečné prostory a nebudou je vytvářet ve studiích. Pro Reynoldse to znamená elegantní dům na Fitzroy Square nedaleko nóbl čtvrti Mayfair v centru Londýna, kde žije a pracuje, a také ponurý venkovský dům známý jako Owlpen, který připomíná Manderley z *Mrtvé a živé*. „Lokace jsou vždycky pro hereckou postavu zásadní, a jak Owlpen, tak dům na Fitzroyském náměstí odrážejí přesně to, co mají,” říká Manville. „Londýnský dům je elegantní a vkusný; neutrální

tóny doplňují květiny a přirozené světlo. Owlpen je typický anglický venkovský dům s dubovým obložením, hospodyní, velkými pohodlnými pohovkami a se psy. Obě místa odrážejí preciznost a detaily oděvů, které Reynolds vytváří."

V 50. letech se mnoho módních domů nacházelo v centrálním Londýně na elegantních náměstích v sousedství Mayfair a Fitzrovia. Tyto stavby, z nichž mnohé jsou nyní soukromými domy, jsou pozoruhodné svými vysokými stropy, velkými okny (poskytujícími dostatečné přirozené světlo) a elegantními detaily zahrnujícími dramatická schodiště a velké salóny, kde se často odehrávaly luxusní společenské akce a zkoušky šatů. Dům na Fitzroy Square, kde žije a pracuje Reynolds a Cyril, se však v **Niti z přízraků** stává něčím mnohem víc.

„Salón Woodcock je nejen místem, kde se pracuje, ale je také divadlem, kde jsou klienti okouzleni a mohou se cítit nádherně a báječně, stejně jako na jevišti,” říká Tildesley. „Pod tímto světem – pod touhle nádherou a vznešeností – je cosi jako kobka, dílna, kde švadleny vyrábějí šaty a připravují je na přehlídky nebo pro klienty, kteří přijdou na zkoušku. Je to fungující byznys s určitým stupněm teatrálnosti, za jehož scénou je ruční práce, která je těžká, znepokojující a puntičkářská.”

Jakmile produkce zajistila lokaci na Fitzroy Square, začali návrháři s proměnou tohoto místa na místo, které by důstojně prezentovalo Salón Woodcock – včetně osvětlení, akustiky nebo soukromých prostor. V několika pokojích vyměnili staré tapety a nahradili je tapetami s lehkým metalickým leskem, který lépe odrážel přirozené světlo. V jedné nezapomenutelné snídaňové scéně, kdy se Alma, Cyril a Reynolds chovají nervózně v denní dobu, která je pro designéra téměř posvátná, výrazně kontrastuje silné ranní světlo s Reynoldsovou okamžitou potřebou ticha a vytváří v dekoru psychologické napětí.

Reynoldsův venkovský dům, Owlpen Manor, se podle scénáře nachází za Londýnem, ve skutečnosti jde o Cotswolds na jihu střední Anglie, které je známé svými nákladnými soukromými nemovitostmi uprostřed lesů a kopců. „Owlpen je rodinný dům, který Reynolds zdědil, je to místo snů a vzpomínek, kam chodí o víkendech odpočívat a kde může být sám sebou,” říká Tildesley. „Sem chodí, aby načerpal energii a zapomněl na hektický londýnský život.”

Postprodukce: Jonny Greenwood a Dylan Tichenor

Greenwood, který složil hudbu pro *Až na krev*, *Mistra* a *Skrytou vadu*, začal tvořit podle Andersonových požadavků hudbu, která naznačovala romantiku a temnotu. „Chtěl, aby hudba byla naprosto britská,” říká Greenwood. „Ale hodně jsme odkazovali na Oscara Petersona a Nelsona Riddleho, jako třeba u smyčců, které byly napsané pro jazzovou kapelu, ale bez té kapely.”

Tichenor, který kromě několika hudebních videí, které režíroval Anderson, stříhal *Hříšné noci*, *Magnolii* a *Až na krev*, s režisérem úzce spolupracoval v průběhu celé produkce. „V první polovině, než Alma získá svoji moc, je to pomalý plamen,” říká Tichenor. „Na počátku stříhačské práce jsme měli mnohem víc materiálu – 45 minut, které jsme museli dát pryč, protože jsme museli dostat Almu do Salónu Woodcock a rozpoutat konflikt. To byl náš nejtěžší úkol.“

Také Tichenor s Andersonem spolupracoval na mnoha produkcích a sledoval filmařův růst a změny od nejstaršího *Gamblera* (kde Tichenor působil jako koordinátor postprodukce). „V průběhu let, až do tohoto filmu, jsem sledoval, jak se Paul jako umělec stává stále pohodlnějším,” říká Tichenor. „V mnoha směrech pustil z rukou oprať. Myslím, že ho teď mnohem víc zajímá, co se bude dít před kamerou, než aby kontroloval, co se stane. Vždycky byl otevřený náhodám a vždycky byl klikař – ve střížně stejně jako na place.“